Всички се метнаха на конете си.

- Сбогом! - извика Иванко и махна с ръка.

Жените стояха безмълвни и вцепенени от скръб, като каменни изваяния. Чуха как тежко изтрополиха конските копита върху подвижния мост, след това изтичаха до голямата западна бойница и от там дълго следяха с поглед препускащите коне, които бързаха да настигнат многохилядната войска, да застанат начело и да поемат друма към юг.

Глава XXI

Бавно и предпазливо напредваше ромейската войска в клисурите на Тревненския проход, наредена по същия начин, както при настъплението. В предните отряди беше дръзновеният Мануил Камица с младия необуздан Исак Комнин. Съгледвачите носеха добри вести. Никъде нямаше следи от български войски. Нито от кумани. Средищното ядро на императора можеше спокойно да навлезе в долината, през която течеше буен планински поток. Отстрани, след обоза, по двата бряга се нижеше безбройна върволица стрелци и копиеносци, с унило сведено чело. Не така си представяше Никита Хониат в славословието си тяхното завръщане. След като завърши делото против бунтовниците и против насрещните им скити, по желанието на твоето царствено, в божии ръце, сърце, ти, нашият народен вожд, ще се върнеш от Хемските долини богоподобен, като някогашния Мойсей от Синай, и ще смириш душите на варварите за лесно подчинение като им начертаеш със страшното си копие отново закона на предишното робство, както стои написано по други каменни плочи..."

Тия думи гореха василевса като светлено желязо. Същото пламтящо чувство на срам и гняв изпълваше и брата му Алек-